

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Y. Q.**
bytem ...
zastoupen Mgr. Martinem Horákem, advokátem
sídlem Jandova 208/8, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2020, č. j. OAM-2683-13/ZR-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2020, č. j. OAM-2683-13/ZR-2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 18 581 Kč k rukám Mgr. Martina Horáka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce žije na území České republiky od dětství (přesný okamžik počátku pobytu je mezi účastníky sporný) a v roce 2003 mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. V roce 2018 byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let za trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, jehož se dopustil zapojením do podvodných transakcí na dani z přidané hodnoty. V roce 2019 byl žalobce z výkonu trestu podmíněně propuštěn a pro jinou trestnou činnost nebyl odsouzen. Napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Mezi účastníky se vede spor o to, zda zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval odsouzení žalobce pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a jiné podobné povinné platby. Jelikož byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody ve výši 3 let, byl naplněn důvod zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, dle něž je třeba zkoumat přiměřenost dopadů zrušení pobytu do soukromého a rodinného života účastníka řízení.

3. Trestnou činnost žalobce považoval žalovaný za závažnou. Žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, spolu se svými spolupachateli způsobil škodu ve výši téměř 6 milionů korun, přičemž sám uplatnil neoprávněné odpočty daně z přidané hodnoty ve výši přibližně 264 tisíc korun. Tím došlo k přímému ohrožení ekonomiky České republiky. Žalovaný na druhé straně uznal, že žalobce má v České republice silné rodinné zázemí a že jeho vazby v zemi původu jsou do značné míry oslabené. Žalobce sice tvrdil, že na území České republiky žije od roku 1999, k tomuto svému tvrzení však nenavrl žádné důkazy. Žalovaný z informačního systému ověřil, že žalobce v České republice pobývá až od 16. 10. 2003, a z tohoto data tedy vycházel. Vzhledem k rozsahu jeho trestné činnosti však převažuje zájem na ukončení žalobcova pobytu na území České republiky. Žalobce musel počítat s tím, že bude-li páchat trestnou činnost, může to mít za následek mimo jiné povinnost opustit Českou republiku.

4. Na uvedených závěrech nic nezměnilo ani žalobcovo náboženské vyznání; nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování, a navíc k řešení takové situace slouží jiné právní prostředky, než povolení k trvalému pobytu. Žalobcovo tvrzení, že je jeho přítomnost na území České republiky nutná kvůli fungování obchodních korporací, v nichž je účasten, také nebylo případné, protože dané korporace žádnou činnost nevykazují, případně pro ně není podstatná žalobcova přítomnost na území České republiky.

III. Žaloba

5. Žalobce zejména tvrdil, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Na území České republiky pobývá již od svých dvanácti let, k čemuž jako důkazy navrhl vysvědčení z české základní školy. Rodinné zázemí má výlučně na území České republiky, v Číně žádné zázemí nemá a bylo by pro něj mimořádně obtížné zařídit si tam život. Kromě rodinných vazeb žalobce poukázal na aktuální pandemii nemoci covid-19, která by jeho vycestování a usazení v Číně dále zkomplikovala. Uvedl též, že je praktikujícím členem Bratrské jednoty baptistů, přičemž v Číně by své náboženství nemohl svobodně vyznávat a hrozilo by mu za příslušnost k církvi pronásledování.

IV. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření doslova reprodukoval celou žalobu, čímž své podání učinil značně nepřehledným. Z vyjádření je však seznatelné, že žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Setrval na svých skutkových zjištěních i právních závěrech prezentovaných v napadeném rozhodnutí, a to včetně doby žalobcova pobytu v České republice od roku 2003. Všechny žalobní body žalovaný označil za nedůvodné.

V. Ústní jednání

7. Dne 14. 7. 2020 se ve věci konalo ústní jednání, během něž žalobce setrval na uplatněných žalobních bodech. Žalovaný se z jednání omluvil podáním doručeným soudu den před jeho konáním v pozdních večerních hodinách. Jelikož žalovaný výslovně uvedl, že souhlasí s projednáním věci ve své nepřítomnosti, soud jednání neodročil.

8. Soud nejprve rekapituloval podstatný obsah správního spisu. Podstatný je především rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, sp. zn. 3 To 18/2018, jímž byl žalobce spolu s dalšími obžalovanými pravomocně odsouzen pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2, písm. a), c) trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stádiu pokusu. Žalobce se tohoto trestného činu dopustil tím, že se v době od června do září 2015 zapojoval do fiktivních zdanitelných plnění, z nichž byly neoprávněně uplatňovány nároky na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let, k jehož výkonu byl zařazen do věznice s ostrahou, a dále mu byl uložen trest propadnutí zajištěné finanční hotovosti ve výši 46 600 Kč a 980 EUR.

9. V návaznosti na uvedený pravomocný rozsudek žalovaný dne 10. 10. 2019 zahájil řízení o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu. V tomto řízení bylo dne 17. 3. 2020 vydáno napadené rozhodnutí, jímž byla platnost žalobcova povolení k pobytu zrušena.

10. Dále soud provedl k návrhu žalobce důkazem vysvědčení vystavená Základní školou ..., na osobu žalobcova jména a data narození, a to na školní roky 1999/2000 (třetí třída), 2000/2001 (čtvrtá třída) a 2001/2002 (pátá třída).

11. Soud pro nadbytečnost zamítl návrhy žalobce na provedení následujících důkazů: zpráva Amnesty International z roku 2018 o svobodě náboženství v Číně; článek serveru iRozhlas ze dne 28. 11. 2019, *I když jsme utekli, vláda nás tu sleduje, říká čínská křesťanka a žadatelka o azyl v Česku*; článek serveru církev.cz ze dne 9. 3. 2018, *Čínští křesťané v ČR: Po návratu do Číny jim hrozí zatčení i mučení*; článek ze serveru Náboženský infoservis ze dne 24. 2. 2018, *Svoboda náboženství v Číně v nové zprávě Amnesty International*; a článek ze serveru 100+1 zahraniční zajímavost, *Kříž s čínským režimem: Svoboda vyznání se v komunistickém ráji netoleruje*.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

13. Žaloba je důvodná.

14. Nejprve je třeba předeslat, že proti napadenému rozhodnutí nebyl podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přípustný řádný opravný prostředek, a tedy byla přípustná žaloba směřující přímo proti prvostupňovému rozhodnutí.

15. Napadeným rozhodnutím byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, dle něž se povolení zruší, „*jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*“. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí „*zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“.

16. Vzhledem k jednoznačnému znění zákona není mezi účastníky sporu, že při rozhodování o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu bylo třeba zvážit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Kritéria tohoto posouzení vyplývají jednak z výše citovaného § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jednak z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Velký senát Evropského soudu pro lidská práva v rozsudku ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, *Üner proti Nizozemsku*, uvedl, že žádná skupina cizinců nemá absolutní právo setrvávat na území státu, jehož nejsou občany. Pokud by ovšem povinnost cizince opustit území byla nepřiměřená vzhledem k relevantním kritériím, jednalo by se o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (bod 54 rozsudku) Dále velký senát v rozsudku ze dne 23. 6. 2008,

č. 1638/03, *Maslov proti Rakousku*, vymezil čtyři kritéria, podle kterých je třeba posuzovat přiměřenost povinnosti opustit zemi pobytu v případech mladých, svobodných a bezdětných cizinců, kteří se dopustili trestného činu: (i) povaha a závažnost spáchaného trestného činu, (ii) délka pobytu cizince v hostitelské zemi, (iii) doba uplynulá od spáchání trestného činu a chování cizince v tomto období, (iv) pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb v zemi pobytu a v zemi původu. (bod 71 rozsudku; srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 Azs 55/2019 - 24, bod 23) Pokud by zrušení platnosti povolení k pobytu a návazná povinnost vycestovat znamenaly ve světle uvedených kritérií nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, byl by žalovaný povinen rozhodnutí o zrušení povolení nevydat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45).

17. Žalobci bylo v době vydání napadeného rozhodnutí 32 let, je svobodný a bezdětný; lze na něj tedy vztáhnout výše uvedená kritéria rozsudku *Maslov proti Rakousku*. Trestný čin, jehož se žalobce dopustil, hodnotí soud jako středně závažný. Žalobce se jako spolupachatel zapojil do relativně rozsáhlého podvodného jednání, v rámci nějž měl být neoprávněně vylákán nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty, respektive měla být zkrácena daň zapojených daňových subjektů v celkové výši přibližně 6 milionů korun. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody v délce tří let, tedy při spodní hranici zákonné sazby dva až osm let dle § 240 odst. 2 trestního zákoníku. Zároveň je třeba konstatovat, že žalobce byl odsouzen pouze pro tento jeden trestný čin. Ohroženým zájmem byl v daném případě zájem státu na řádném výběru daní, který je sice významný, nepatří však mezi nejvíce chráněné hodnoty, kterými jsou zejména život a zdraví lidí. Žalobcův trestný čin tedy nebyl bagatelní, zároveň však nepatřil mezi trestné činy nejzávažnější.

18. Zadruhé se soud zabýval otázkou délky pobytu žalobce v České republice, která byla mezi účastníky sporná. Žalobce tvrdil, že žije na území České republiky od roku 1999, tedy od svých dvanácti let; dle žalovaného zde žalobce žije od roku 2003, tedy od svých šestnácti let. Zaprvé je třeba žalovanému vytknout, že nedostatečně zjistil rozhodný skutkový stav. Pokud žalobce již ve správním řízení tvrdil, že v České republice žije od roku 1999, přičemž tento údaj neodpovídal evidenci vedené žalovaným, bylo namístě žalobce vyzvat k prokázání jeho tvrzení. Žalobce totiž nemohl *a priori* předpokládat, že doba jeho pobytu v České republice bude sporná, a pro tento případ navrhopat příslušné důkazy. Žalovaný byl v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Pokud tedy žalovaný zjistil, že žalobcovo tvrzení o délce pobytu neodpovídá údajům v evidenci, neměl je bez dalšího považovat za neprokázané, ale nejprve mu měl dát možnost k údajům v evidenci se vyjádřit a navrhopat příslušné důkazy. To platilo tím spíše, že správní řízení bylo jednoinstanční, a žalobce tedy neměl možnost na skutkové závěry žalovaného reagovat v odvolání.

19. Žalobce však příslušné důkazy navrhopal v žalobě, a soud tedy mohl v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. dokazování správního orgánu patřičně doplnit. Z vysvědčení základní školy,

kteřá soud provedl jako důkazy, přesvědčivě vyplývá, že žalobce na území České republiky pobývá od roku 1999, tedy od svých dvanácti let. Žalovaný pravost vysvědčení žádným způsobem nezpochybnil (k ústnímu jednání, kde bylo prováděno dokazování, se ostatně ani nedostavil) a ani soud o jejich pravosti neměl pochyby. Závěr žalovaného, že žalobce v České republice žije až od šestnácti let, byl tedy nesprávný. Pro právní posouzení věci je přitom tento rozdíl podstatný. Povinnost vrátit se do země, v níž žalobce nežil od dvanácti let, tedy od jednoznačně dětského věku, totiž představuje citelnější zásah do jeho soukromého života, než kdyby se ze země původu odstěhoval až jako mladistvý. Lze totiž předpokládat, že v období od dvanácti do šestnácti let by si žalobce mohl osvojit sociální schopnosti usnadňující mu život v Číně, které takto získat nemohl. Kritérium délky pobytu tedy významně svědčí v žalobcův prospěch.

20. K okamžiku vydání napadeného rozhodnutí od spáchání trestného činu uplynuly více než čtyři roky. Nebylo zjištěno, že by se žalobce v tomto období dopouštěl další trestné činnosti nebo jiného protiprávního jednání. Ze skutečnosti, že byl žalobce z trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn po vykonání jeho třetiny podle § 88 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, vyplývá zjištění trestního soudu, že žalobce „*ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život*“. Též kritérium chování žalobce po spáchání trestného činu je tedy třeba hodnotit v jeho prospěch.

21. Začtvrté se soud zabýval pevností žalobcových vazeb v České republice a v Číně. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce má v podstatě veškeré sociální, kulturní a rodinné vazby vybudovány v České republice. To ostatně vyplývá i ze skutečnosti, že zde pobývá od svých dvanácti let. Žalobcova nejbližší rodina žije v České republice, přičemž nebylo zjištěno, že by udržoval jakékoliv bližší kontakty s kýmkoliv v zemi původu. Žalobce absolvoval české vzdělání a veškerý svůj produktivní život strávil v České republice. Dále je mezi účastníky nesporné, že žalobce je od roku 2004 členem Bratrské jednoty baptistů. Soud nepovažoval za nutné zabývat se tvrzením žalobce, že by byl v případě návratu do Číny za své náboženství pronásledován, neboť posuzování této otázky by bylo namíste pouze v případném řízení o udělení mezinárodní ochrany. V každém případě je však evidentní, že návratem do Číny by došlo k vykořenění žalobce z uvedené církve, která působí pouze v České republice.

22. Posouzením všech uvedených kritérií soud dospěl k závěru, že zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce by byl nucen opustit Českou republiku, v níž žije prakticky celý život, a odstěhovat se do Číny, v níž žil jen jako dítě a kde nemá žádné relevantní sociální, kulturní, ani rodinné vazby. Takto intenzivní zásah by byl namíste pouze tehdy, pokud by žalobcova trestná činnost byla velmi závažná a svědčila o vysoké potřebě ochrany společnosti před žalobcem. Jakkoliv byla žalobcova daňová trestná činnost relativně závažná, takto významný zásah do žalobcova života neodůvodňuje. Žalobce se trestné činnosti dopustil pouze jednou, neohrozil nejdůležitější společenské

zájmy, kterými jsou zejména ochrana života a zdraví lidí, od spáchání trestného činu žije řádným životem, uložený trest vykonal, a byl z něj podmíněně propuštěn. Závěr žalovaného o přiměřenosti napadeného rozhodnutí byl tedy nezákonný.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Soud z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byl plně úspěšný žalobce. Jeho náklady tvoří jednak soudní poplatky za žalobu a úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 4 000 Kč a dále odměna advokáta za čtyři úkony právní služby; za tři úkony podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání návrhu ve věci samé a účast na ústním jednání, náleží podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního odměna ve výši 3 100 Kč ($3 \times 3 100 = 9 300$), za jeden úkon podle § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu, tedy návrh na přiznání odkladného účinku žalobě po zahájení řízení, náleží poloviční odměna ve výši 1 550 Kč. Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($4 \times 300 = 1 200$). Odměna advokáta tak činí 12 050 Kč a DPH ve výši 21 %. Spolu se soudními poplatky tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 18 581 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. července 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu